

sigtsmæssigt ordnet ligesom at faa moderniseret Lovens Tekst i sproglig Henseende.

Under Hensyn hertil har man valgt i Stedet for Ændringer til den bestaaende Takstlov at udarbejde Forslag til en ny Lov, ved hvis Ikrafttræden den nugældende Takstlov af 13. Maj 1911 og de ovennævnte til denne sig sluttende Love ophæves.

Man har endvidere fundet det hensigtsmæssigt samtidig at søge moderniseret den bestaaende Politilov for Statsbanerne af 11. Maj 1897. Denne næsten 50-aarige Lov trænger vel ikke til dyberegaaende eller mere omfattende Ændringer, men Udviklingen — saavel paa Banerne som f. Eks. Udviklingen af Trafikken paa de Banerne krydsende Veje — gør dog en à jour-Føring ønskelig, og man har da fundet det hensigtsmæssigt at samle de to Love vedrørende Statsbanernes Forhold i een Statsbanelov. Det i det nye Lovforslag værende Afsnit (§§ 61—74), der er tænkt at skulle afløse Politiloven af 11. Maj 1897, har været forelagt Justitsministeriet og er indarbejdet i Forslaget med de af Justitsministeriet foreslaaede Ændringer og dermed Justitsministeriets Tiltrædelse af Udkastet.

Om Enkeltheder i de ved Lovforslaget foretagne Ændringer i Forhold til de nugældende to Love bemærkes iøvrigt følgende:

Som Stk. 2 i § 1 er indsat en Bestemmelse, der giver Statsbanerne Ret til, naar saadant er nødvendigt, at indstille Driften helt eller delvis eller at foretage Begrænsninger i Befordringen. En saadan Bestemmelse findes i den internationale Overenskomst om Godsbefordring paa Jernbaner, og Statsbanerne har, navnlig i Vintre med Isvanskeligheder ved Overfarterne og i Krigsaarene paa Grund af overvældende Trafik været nødsaget til at handle paa samme Maade i indenlandsk Trafik.

Iøvrigt er der i § 1, Stk. 1, 3 og 5 og i § 2, Stk. 2 og 3 indsat forskellige Bestemmelser af almindelig Karakter, der nu findes i §§ 60 h, 66, 67 og 68.

I Stk. 1 i § 6 (hidtil § 7), hvorefter berusede Personer er udelukket fra Befordring, er der i Lighed med, hvad der gælder i international Trafik, tilføjet „og Personer, der opfører sig paa upassende Maade, eller som ikke iagttager Bestemmelserne i de for Befordringen gældende Love og Reglementer“.

I § 7 (hidtil § 6) er Forbudet mod Overdragelse af Billet til Andenmand efter Rejsens Paabegyndelse præciseret derhen, at det gælder for enhver Rejseshjæmmel, der ikke

lyder paa Navn, ligesom det betones, at en for en navngiven Person udstedt Rejseshjæmmel ikke maa benyttes af en anden.

I § 10, Stk. 1, er Mindstebetalingen, der opkræves, naar en rejsende antræffes uden at være i Besiddelse af gyldig Rejseshjæmmel og ikke selv gør Anmeldelse herom, forhøjet fra 5 Kr. til 10 Kr., og i Stk. 2 er det højeste Tillæg, som kan opkræves af en rejsende, som gaar i Toget uden Rejseshjæmmel og selv uopfordret anmelder dette for Togpersonalet, forhøjet fra 50 Øre til 1 Kr. I Stk. 3 er det angivne Minimumsbeløb for den Bøde, som en rejsende, der vægrer sig ved at betale, kan idømmes ved en offentlig Politisag, ændret til en Bøde af mindst 10 og højst 100 Kr. Disse Ændringer er begrundet med den i Tidens Løb stedfundne Nedgang i Pengenes Værdi samt Ønskeligheden af, at Billetterne saa vidt muligt købes forud paa Stationerne. I Stk. 3 er der endvidere foretaget den Ændring, at den rejsende, der erklærer ikke at kunne betale, sidestilles med den rejsende, der nægter at betale, da Bestemmelsen i den nugældende Form kan omgaaes af de rejsende.

Desuden er ved Tilføjelser i Stk. 1 og Stk. 2 Retten til Køb af Billetter i Togene begrænset til kun at omfatte Strækningen indtil den nærmeste By- eller Knudestation, hvor Tiden tillader den rejsende at købe en ordinær Billet til sin eventuelle Vidererejse, idet det ikke med Rimelighed kan forlanges, at Togpersonalet skal kunne udstede Billetter til langt bortliggende Stationer, hvortil der ofte fører flere Rejseveje med forskellige Befordringspriser.

I § 11 er foretaget en Ændring, saaledes at det tydeligt fremgaar, at det kun er rejsende med almindelige Billetter, som i Tilfælde af, at Togets Fart indstilles, har Krav paa at faa godtgjort Billetprisen for den Strækning, hvorover de ikke er bleven befordret. Dette er ganske naturligt og i Overensstemmelse med de hidtil anvendte Regler, idet der i Personbefordringsreglementet under Bestemmelserne for Kort er anført, at der ikke ydes Godtgørelse til Indehavere af Abonnementskort, naar Kortet af en eller anden Grund ikke kan benyttes til en paatænkt Rejse.

I § 12, Stk. 1, er Bestemmelserne om Medtagelse af Hunde i Personvogne slettet og anført i et nyt Stk. 2 samt omredigeret saaledes, at de kommer til at svare til de Bestemmelser, der nu gælder, og som er nærmere angivet i Personbefordringsregle-